

WEES GETROOST!

„Wees getroost!" is een tafereel, dat met onwederstaanbare macht het hart van den mensch aangrijpt. De engel des Heeren leidt de jonge wees liefdevol van het kerkhof, waar vader en moeder rusten, en fluistert haar vriendelijk en barmhartig toe: „Wees getroost!" Deze vermaning richt de nedergebogene op en wekt haar op tot vertrouwen in de liefde Gods. Een aangrijpend tafereel heeft Lingner ons geteekend, een beeld, dat recht op onbegrensde waardeering heeft in elk gezin. Grootsch en edel van opvatting, met een verheven uitdrukking in de schoone figuren, behoort dit tafereel tot de beste, die de talentvolle meester uit Berlijn in den jongsten tijd ons gegeven heeft.

Hoe eng is vaak de pen, hoe arm de taal om den indruk van het penseel weer te geven, om den stroom van gedachten uit te gieten, die daar bij de aanschouwing van het beeld in de verbeelding zwelt en door het menschenhart bruist. Daar keert ze terug van den Godsakker. O zeker, het zaad in den hof haars Gods gestrooid, zal heerlijker herleven, dan het gestorven is, en ook zij geloof aan de opstanding en aan een heerlijk wederzien. Gewis, ook voor haar, de arme weeze, is immers het woord des Heeren een troost:

Die hier bedrukt met tranen zaait,
Zal juichen als hij vruchten maait;
Die 't zaad draagt dat men zaaien zal,
Gaet weenend voort en zaait het al,
Maar hij zal, zonder ramp te schromen,
Eerlang met blijdschap wederkomen
En met gejuich te goeder uur
Zijn schoven dragen in de schuur.

Maar toch, hoe lang en hoe bang is nog de weg, eer die goede ure ook voor haar aanbreekt, als het zaaien in maaien, het verlies in winst, het scheiden in wederzien, en het breken en scheuren van het arme hart in overstelping van vreugde omgezet worden zal! Donker en eenzaam ligt die weg der toekomst daar vóór haar en met duisteren blik meet ze dien, totdat haar droef staren zich aan den horizon van het ongewisse verliest. Is 't niet, of daar iemand naast haar staat, haar teeder aan het hart drukt, haar doet gevoelen, dat met haar geleden wordt, maar die toch ook het hart haar sterkt en haar van dien duisteren weg af naar boven wijst? Zij weet het wel, dáár woont God, de God van vader en moeder, ook haar God! Maar 't was haar straks, of Hij haar niet kende, niet naar haar omzag en van haar smart en haar verlies niet wist. Nu is het anders, en hoe ze het ook geleerd en aan moeders schoot opgezegd hebbe, eerst *nu* gevoelt zij de kracht van het: „Gij ziet het immers; want Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uwe hand geve; op U verlaat zich de arme, Gij zijt geweest een Helper van den wees!"

Zij denkt aan den vader, den goeden vader, dien ze verloor, maar daarbinnen zingt een koor van weezen zooals zij:

„Geen vader sloeg met grooter mededoogen
Op teeder kroost ooit zijn ontfermende oogen
Dan Israels Heer op ieder, die Hem vreest!"

Haar hart smelt weg in tranen bij de gedachte aan moeder, die haar vreugde en smart deelde, wie zij alles zeggen kon, die altoos troost en raad voor haar had en wier liefde zoo rein en goed en zoo weldadig was — en nu, moeder rust van haar arbeid en met haar zal zij nu alles missen, wat zij in haar bezat, die rijke bron van licht en kracht, van raad en troost. „Als een, dien zijne moeder troost, alzoo zal Ik u troosten!" zoo klinkt het haartegen. Nu, daar zij haar verlies gevoelt, waardeert zij voor het eerst haar winste, en in stille berusting vouwt zij de handen en vertrouwt: „Vader en moeder hebben mij verlaten, maar de Heere zal mij aannemen!" Nog werpen de grafsteenen achter haar hun donkere, zwarte slagschaduw op den weg vóór haar, maar zij treedt voort met den psalm der hope en des geloofs in het jonge hart: „Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij!" Alleen in de wereld, neen, want vaders en moeders gebeden gaan voor haar uit, liefde en wijsheid besturen haar en aan haar zijde gaat de engel der vertroosting, de engel des Heeren. Bezwijkt haar vleesch en haar hart, zoo is God de Rotssteen haars harten en haar deel in eeuwigheid!

Lezer, lezere, kent gij dat beeld? Hoezeer wensch ik, dat ge het niet uit eigen ervaring kent, en toch — vroeg of laat *zult* gij het kennen. „Daar komt een uur, ja, de ure komt, dat gij bij 't graf der uwen staat!" En naarmate gij meer in hen bezat, die ge daar achterlaat, is de terugweg meer eenzaam en zwaar. Gij gaat niet alleen: de Engel des Heeren gaat met u en spreekt tot u: „Wees getroost!" Waar is hij? Ziet gij hem niet? Hoort gij hem niet? 't Is het *Woord uws Gods*, dat balsem biedt voor elke wonde en ze reinigt en heiligt en verzacht. Houd het dan in waarde, leer het van buiten met het hoofd, van binnen met het hart. Niet opdat ge u moedeloos en krachteloos en wanhopig staren zoudt op den weg, die vóór u ligt, wordt u die kelk der smarte op de hand gezet, maar opdat ge, de aarde onder uw voet verliezende, den hemel meer zoudt vinden, opdat ge, de broosheid en onstandvastigheid ervarende van wat ge op aarde mindet, temeer zoudt liefhebben Hem, die eeuwig is en onwankelbaar. Vertrouw dan de hand, die u slaat; kus ze, de roede, die u wondt. „De beker van uw lijden komt van een Vaderhand."

Uw trouw en Uw genade
O Vader, weet zoo goed,
Wat onze ziel tot schade
Of winste worden moet!

Dan, al zijn zij van u weggenomen, die u leidden en leerden, verzorgden en beschermden, kunt gij dien donkeren weg met blijdschap reizen. En als ge straks aan de Jordaan des levens staat, welker wateren zij zoo trouw, zoo liefderijk voor u klieften, neem dan den mantel des vrouwens en der kracht, die hun van de leden viel bij het opvaren, en vouw hem saam, sla er de bruisende baren mede, en — ze zullen wijken voor uw voet. „Wees getroost!" — de engel des Heeren ga met u!

P. J. K.

